

žovatele) povstati nenahraditelná nebo těžce nahraditelná škoda, a ježto stěžovatel ani v návrhu pro tento předpoklad bližšího odůvodnění nepodal, neděje se mu křivda, když mu byl rekursním soudem odepřen odklad exekuce.

Čís. 8620.

Pojištěnec domáhající se náhrady škody musí prokázati, že nastala škodná událost (vloupání, krádež), že mu vzešla škoda a že škoda jest v příčinné souvislosti s pojištěnou škodnou událostí. Na pojišťovateli pak jest, by dokázal důvod sprostňující ho povinnosti k odškodnění.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Rv I 592/28.)

Žalobce pojistil u žalované zboží proti škodě vloupáním. Žalobce oznámil žalované, že se mu z obchodu ztratily dva svazky persiánu v ceně 6.900 Kč, a žádal o náhradu. Pojišťovna odepřela vyplacení náhrady s odůvodněním, že nejde o škodu vloupáním. I domáhal se žalobce na žalované zaplacení žalobou, o niž tu jde. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatel v tom, že první soud přistoupil na názor žalované strany, která tvrdila, že jest povinna nahraditi žalobci škodu jen, prokáže-li, že se krádež stala vloupáním. Jde tedy o to, kdo a pokud jest povinen dokazovati krádež vloupáním. Pojišťovací smlouvou zavazuje se pojišťovna nahraditi škodu, která pojištěnci vznikla z pojištění škodné události. Již z toho vyplývá rozdělení průvodního břemena mezi stranami. Pojištěnec, domáhaje se náhrady škody, musí prokázati, že mu nastala škodná událost, že nastala škoda a že škoda jest v příčinné souvislosti s pojištěnou škodnou událostí. Z toho dále plyne, že v souzeném případě žalobci jako pojištěnci náleželo a náleží prokázati, že došlo k vloupání, jak je vysvětluje čl. 1 pojišťovacích podmínek. Náleželo tedy žalobci, by prokázal, že se stala krádež vloupáním. Další podrobnosti, zejména udání o osobě, která se vloupala do místnosti, ovšem prokazovati nemusí. Z těchto úvah plyne, že žalobce měl dokázati, že se někdo, ať to byl kdokoli, vloupal do místnosti pojištěnce a že ukradl pojištěné kožišiny. Této povinnosti však žalobce nedostál a neprokázal tudíž základ svého žalobního nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené o dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s., jest bezdůvodné, neboť sporná věc posouzena byla v napadeném rozsudku po právní stránce zcela správně, a proto dovolací soud sdílí a schvaluje věci i zákonu vyhovující důvody soudu druhé stolice. Pojistníkovovo právo na náhradu utrpěné a pojištěním kryté škody zakládá se na tom, že na-

stala pojistná příhoda, v souzeném sporu krádež vloupáním, nebo pokus o ni, a že touto pojistnou příhodou vznikla pojistníkovi škoda ukradením, zničením, nebo poškozením pojištěných předmětů, musí tedy pojistník dokázati v rozeprí (§ 266 c. ř. s.), že pojištěné věci dokonanou krádeží vloupáním nebo pokusem byly ukradeny, zničeny nebo poškozeny. Prokáže-li toto pojistník a pojišťovatelka chce uplatňovati některý z důvodů sprostňujících ji povinnosti k plnění, musí dokázati tento důvod. Poněvadž v rozeprí jde o pojištění proti škodám z krádeže vloupáním, není zapotřebí obírat se požárním pojištěním. Bylo jen zjištěno, že dne 13. prosince 1926 pojištěné kožišiny byly v dovolatelově krámě a že dne 14. prosince 1926 po poledni, když je dovolatel hledal, by je zpracoval, je nenašel. Toto zjištění nemůže nahraditi důkaz, kterým byl dovolatel jako pojistník, domáhající se na žalované jako pojišťovatelce náhrady za zmizelé pojištěné kožišiny, povinen, jmenovitě důkaz, že kožišiny byly vůbec ukradeny a že šlo o krádež vloupáním.

Čís. 8621.

Ustanovení § 72, druhý odstavec c. ř. s. nelze obdobně použiti na rozhodnutí o zániku práva chudých, jehož bylo dosaženo zákonitým způsobem. Do rozhodnutí o zániku práva chudých jest oprávněn stěžovati si i zástupce chudé strany.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, R II 434/28.)

Soud první stolice vyhověl návrhu Dr. M-a, zástupce chudých, by bylo oduznáno právo chudých udělené Josefu Z-ovi. Rekursní soud návrhu Dr. M-a nevyhověl. Dovolací recurs do tohoto usnesení byl rekursním soudem jako nepřipustný odmítnut. Důvody: Usnesení, jímž bylo propůjčeno právo chudých, nelze podle § 72 druhý odstavec c. ř. s. napadati oprávněným prostředkem. Toto ustanovení se vztahuje i na usnesení, jímž návrhu na oduznutí uděleného práva chudých nebylo vyhověno. Neboť ustanovení § 72 druhý odstavec c. ř. s. klade důraz na věc, nikoliv na formu, již o právu chudých bylo rozhodnuto, a je proto lhostejno, zda právo chudých bylo uděleno či zda na zánik uděleného práva chudých nebylo uznáno. Rovněž z § 68 v souvislosti s §em 514 c. ř. s. vyplývá, že recurs je přípustným jen proti usnesení, jež vyřklo zánik práva chudých, nikoliv opačně. Není-li stížnosti do usnesení první stolice, jímž se propůjčuje nebo ponechává právo chudých, nelze si stěžovati ani proti změnujícímu usnesení druhé stolice, jímž se propůjčuje nebo ponechává právo chudých. Tomu nevádí § 528 c. ř. s., neboť ten vypočítává nepřipustné dovolací rekursy jen v případech, kde rekursy proti usnesení první stolice jsou přípustné. Je proto dovolací stížnost nepřipustná. Zástupce chudých je sice oprávněn soudu oznámiti okolnosti, které by ve smyslu § 68 c. ř. s. odůvodňovaly zánik neb odnětí práva chudých, avšak ke stížnosti do rozhodnutí o tom není oprávněn, poněvadž není